

In intellectu Christi fuerunt habitus naturales et infusi, d. 24, s. 3.
 Intellectio quæ fuerit sufficiens ad penetrandum objectum exacte ex parte ejus, erit sufficiens ad jusdem comprehensionem, d. 26, s. 4.
 Intellectus duas res simul cognoscere potest, et quomodo, c. 3.
 Intellectus et species intelligibiles quomodo concurrant ad intellectionem, d. 29, s. 2.
 Intellectionem, ut est actio vitalis, procedere ab intellectu, et ut est representatio objecti, procedere ab specie, quo sensu verum, ib.
 Intellectus in ordine ad naturales actus intelligendi de se habet vim activam ex parte potentiae requisitam, in ordine tamen ad supernaturales nec partialem habet connaturalem, ib.
 Intellectus animæ Christi non habet sufficientem virtutem activam naturalem ad actus scientiæ infusæ requisitam, nec ad illos elevatur per solas species infusas, ib.
 Intellectus agens animæ Christi licet prædictæ scientiæ infusæ rerum naturalium, otiosus non fuit, d. 30, s. 2.

IRA. IRA IN CHRISTO.

Ira in Christo esse potuit, d. 34, s. 3.
 Ira est effectus tristitiæ, seu passio composita ex tristitia et appetitu vindictæ, ib.

J

JESUS.

Jesus est homo, propositio est propriissime in materia naturali, et cur, d. 53, s. 2.
 Humanitatem formaliter significat, d. 53, s. 2.
 Jesu nomini specialis adoratio debetur, d. 53, s. 2.
 Eaque respectiva, ib.

JUDE TRIBUS.

Nullum habuit in Judæos dominium ante Davidem, d. 1, s. 1.
 Propter Messiam cæteris est prælata, ib.
 Qualiter usque ad Christum regiam potestatem obtinuerit, ib.
 Ad illam sacerdotium nunquam pertinuit, ib.
 Cur sola dicatur secuta Roboam, et non tribus Benjamin, ib.
 Quia Christo frui vel nescivit, vel noluit, sua dignitate privata est, ib.
 Ante adventum Christi semper aliis tribus prælata, s. 2.

JUDEI.

Judæorum capita a transmigratione adhuc circa Babylonem principatum habere fabulosum est, d. 1, s. 1.
 Potestas, quam usque ad Herodem habuerant, ab ipso ablata est eis, ib.
 Judæis redeundi e Babylone in patriam facultas, quando et quoties data, s. 2.
 Templum aliud spectantes, Salomonico gloriosius, insaniunt, s. 2.
 Eorum conatus in alio templo extruendo vanus, ib.
 Nullam aliam ob causam exultant, nisi ob Christi cædem, ib.
 Qualem expectent Messiam, ut propterea Christum Dominum respuant, ib.

Multa de Messiae adventu dicta metaphorice, ad corticem litteræ intelligentes, errant, s. 1. Item circa duplicem Christi adventum, quem unum fingunt, d. 1, s. 2.
 Judæorum aliqui duos jam fingunt Messias, ib.

JULIANUS APOSTATA.

Imaginem Christi confregit, et Christianis quod idola adorarent, objecit, d. 54, s. 1.
 Signo crucis ex consuetudine contra suam perfidiam se signans, dæmones fugavit, d. 56, s. 3.

JUSTITIA. JUSTITIA CHRISTI ET DEI.

Proprie est ad alterum, d. 4, s. 5.
 Inter Patrem et filium non intercedere, quomodo intelligendum, ib.
 Justitia unius personæ ad seipsam secundum diversas naturas esse potest, ib.
 Ibi esse potest ubi injuria, ib.
 Commutativa inter servum et dominum in humanis triplici ex capite esse nequit; secus inter Christum et Deum, ib.
 Ad justitiæ actum exercendum quid necessarium, ib.
 Ut inter duos intercedat, non est necesse ut uterque ex motivo formali justitiæ operetur, neque ut ratio vel obligatio justitiæ sit in utroque reciproca, seu ejusdem omnino rationis, ib.
 Inter Deum et homines perfectissima justitia, ib.
 Justitia in Christo non fuit distinctæ speciei a nostra, ib.
 Justitiæ obligatio non cadit in Deum nisi ex suppositione alicujus pacti, ib.
 Duplex est in Deo, generalis et specialis, et quid utraque, ib.
 Justitia Dei generalis non est speciale attributum, sed omnia comprehendit, ib.
 Distributiva est formaliter in Deo, commutativa eminenter tantum, ib.
 Distributiva ex propria ratione pactum requirit, ib.
 Non nisi ex promissione sub conditione operis æquivalentis, justitiæ debitum oritur in Deo, s. 5.
 Justitiam inter servum et dominum intercedere non repugnat, ib.
 Jus creaturæ ad rem nec minuit perfectum Dei dominium, nec imperfectionem aliquam in eo ponit, ib.
 Justitia non attendit æqualitatem inter personas, sed inter datum et acceptum.

JUSTIFICATIO.

Fuit per propriam et perfectam contritionem, tanquam per ultimam dispositionem, d. 4, s. 8.
 Idem est quod sanctificatio, ib.
 Justificatio est translatio ab statu peccati in statum gratiæ, ib.
 Justificatio includit remissionem peccatorum et infusionem gratiæ habitualis, unde eadem est ad remissionem, quæ ad justificationem, dispositio, ib.
 Non tamen est prorsus idem justificatio cum remissione peccati, quia plus justificatio includit quam remissio præcise sumpta, ib.
 In justificatione peccatoris non intercedit vera et propria justitia ex parte Dei, sed semper est opus misericordiæ, s. 9.

L

LATRIA.

Adoratio soli Deo debita latria dicitur, d. 51, s. 1.
 Interdum actum, interdum habitum significat, d. 53, s. 3.
 Quæ dicatur perfecta latria, quæ vero secundaria, ib.
 Nulla creatura potest esse objectum per se primo adorationis latriæ, tamen secundario per illam coadorari potest, d. 4, s. 5.
 Distinctio latriæ soli Deo debite in externis actibus, potissimum ex interiori intentione pendet, d. 51, s. 4.
 Vide Adoratio, Cultus.

LAUS.

Quædam species honoris est, d. 51, s. 1.
 Laus divina, per quam quis Dei excellentiam et suam ad illam submissionem profitetur, genus quoddam adorationis est, s. 2.

LEX. LEGISLATOR.

Legem nemo potest imponere, nisi qui potestatem habet coactivam, d. 43, s. 1.
 Lex divina duplex, naturalis et positiva, et hæc rursus in generalem et specialem dividitur, s. 2.
 Lege naturali obligari, et quasi proprietas consequens humanam naturam, ib.
 Legislatores quandoque legibus a se conditis obligantur, ib.
 Lex vetus solum eos obligabat, qui per seminalem rationem ab Abrahamo descendebant, vel se illi sponte subdebant, ib.
 Legislatoris potestas in Christo a regia potestate et sacerdotali non distinguitur, d. 46, s. 1.
 Lex gratiæ est perfectior lege naturæ et veteri, et eodem modo ejus sacrificium, s. 4.
 Lex Scripta, licet legem novam representaverit, non tamen dici potest lex nova esse secundum ritum veteris, ib.

LIBERALITAS.

Liberalitas maxime conveniens ei qui bonus est, et fere soli Deo propria, d. 2, s. 4.
 Liberalitas Dei magis elucet in eo, quod hominem ex rigore justitiæ redemit, quam si gratis ipsi condonaret omnia, d. 4, s. 2.

LIBERUM ARBITRIUM CHRISTI, NOSTRUM, LIBERTAS.

Liberum arbitrium ex hoc potissimum principio Patres colligunt, quod simus capaces præcepti et obedientiæ, præmii et meriti, d. 33, s. 3.
 In hoc consistit, ut non solum a coactione, sed a necessitate etiam sit immune, d. 37, s. 2.
 Quomodo fuerit in Christo, etiam si fuerit impeccabilis, s. 3.
 Libertas perit ex suppositione, qua posita necessario actus sequitur, si suppositio libera non est, ib.
 Ut aliqua suppositio tollat libertatem, necessarium est ut aliquo efficaci et veluti physico modo determinet voluntatem ad talem actum, ib.
 Libertatem non tollit divinæ voluntatis decretum quod humanum antecedit, etiam si illo posito infallibile sit, hanc consensuram vel operaturam, ib.
 Libertatis exercendæ modus ita est intrinsecus vo-

luntati, ut non possit rationabili præcepto impediri, d. 41, s. 2.
 Libertas requiritur ad meritum ex intrinseca natura et essentia meriti, d. 38, s. 5.

LITANIE.

Usus a Papa Gregorio tempore cujusdam pestis introductus, d. 4, s. 6.
 LUMEN. LUMEN GLORIÆ. LUMEN SCIENTIÆ.
 Lumen gloriæ cur sit ad visionem beatam necessarium, d. 29, s. 2.
 Per lumen gloriæ quid Theologi intelligant, ib.
 Habet conjunctam essentiam divinam per modum speciei seu objecti actu intelligibilis, d. 40, s. 2.
 Lumen gloriæ fit in animabus beatis per Christi humanitatem, d. 31, s. 2.
 Lumen scientiæ infusæ est unus tantum habitus seu simplex qualitas, d. 29, s. 4.
 Lumen scientiæ infusæ esse idem cum lumine gloriæ probabile; oppositum probabilius, ib.
 Lumen, quod illuminantur colores, inhaeret corpori colorato, quoad extrinsecam superficiem, d. 12, s. 2.
 In lumine ita esse virtutem activam ad producendas species, ut colores nullam habeant, error in philosophia, ib.

M

MACHABEI.

Fuerunt ex tribu Juda juxta maternam originem, non autem juxta paternam, d. 1, s. 1.

MARIA.

Maria Virgo vere concepit Deum, quia ejus conceptio in eodem instanti fuit ad Verbum terminata, quo humanitas Christi Verbo unita est, d. 8, s. 1.
 Non fuit ita sanctificata per conceptionem, sicut humanitas per unionem, d. 9, s. 2.
 An effective attigerit unionem hypostaticam. Pars affirmativa pia et probabilis, non tamen necessaria, d. 10, s. 1.
 Mariæ consensus Angelo præstitus, fuit medium ad executionem incarnationis, s. 6.
 Fuit Maria realis ac physica causa Christi Dei hominis, ib.
 Digne fuit disposita ut esset mater Dei, ib.
 Consecuta est hanc dispositionem, partim ex divina gratia, partim per opera sua et merita de condigno, ib.
 Ejusdem prærogativæ, partim divinitus concessæ, partim ab ea comparatæ, quibus eam dignitatem adeptæ est, s. 7.
 Non meruit de condigno esse mater Dei, ib.
 Et qua certitudine hoc tenendum, ib.
 Potuit de potentia absoluta hoc mereri de condigno, non merendo ipsam incarnationem, ib.
 Maria Virgo non meruit etiam de congruo, ut eligeretur in Dei matrem, s. 8.
 Mariæ operibus defuit promissio et pactum, et connaturalis proportio cum divina maternitate, s. 7.
 Mariam non elegit Deus in matrem quia virgo futura, sed elegit ut esset virgo, quia matrem debebat, s. 8.
 Consentiens Angelo plus meruit quam omnes Angeli et homines sancti omnibus suis actibus, ib.
 Supposita Dei ordinatione, ex nulla alia femina

potuit Deus ita congruenter carnem assumere, ib.
 Non fuit electa in Dei matrem ex prævisis meritis, sed in executione meruit illam dignitatem per sua opera, s. 7.
 Vere dicitur et est mater Verbi, d. 36, s. 1.
 Non est adoranda adoratione patriæ, sed hyperdulæ, d. 54, s. 8.
 Cur non dicatur naturalis Dei filia, licet dignitati Matris connaturaliter debita fuerit gratia, d. 49, s. 2.

MATERIA.

Materia prima assumi potest sine forma, atque adeo sine natura integra atque completa, d. 14, s. 3.
 Habet suum actum entitativum, et sine forma conservari potest, ib.
 Materia est propter formam et si aliquo modo subsistit, solum est ut subjectum formæ, d. 15, s. 8.
 Prius natura habet esse a causa prima, quam informetur forma, d. 16, s. 1.
 Prius natura est subsistens, quam uniatur formæ, d. 17, s. 2.
 Materia Christi in triduo fuit unita Verbo, ib.

MARDOCHEUS.

Adorare Aman cur recusaverit, d. 52, s. 1.

MATRIMONIUM.

Fuisset sacramentum in statu innocentiae, d. 5, s. 5.

MEDIATOR.

Inter Deum, id est, sanctissimam Trinitatem et homines Christus est mediator, d. 4, s. 5.
 Et solus ipse perfectus mediator, d. 56, s. 3.
 Mediatoris nomen numeris est, non substantiæ, s. 2.
 Usurpatur interdum ad significandum substantiale medium inter duas extreme distantes naturas, ib.
 Angeli beati qualiter dici possint mediatores inter nos et Deum, s. 3.
 Mediatoris munus ad quid se extendat, ib.
 Mediatoris munus idem in Christo cum munere redemptoris, ib.
 Quædam huius muneris participatio, tam in Angelis quam in sanctis hominibus reperitur, ib.
 Imo et in sacerdotibus, ib.
 Absolute concedi potest, tam Verbum quam Deum, esse mediatorem Dei et hominum, d. 56, s. 2.
 Secus reduplicando, in quantum Deus aut Verbum, ib.
 Deus homo mediator ut quod, ut quo vero ipsa humanitas, ib.
 Nec humanitas Christi, neque ejus divinitas, mediatrices dici possunt, ib.
 Concedi debet Christum, in quantum Deum, hominem esse mediatorem, ib.

MELCHISEDECH.

De persona Melchisedech varia hæreticorum placita, d. 46, s. 4.
 Fuit verus et purus homo, ib.
 Nimirum fuit Sem primogenitus Noe, ib.
 Cur a Paulo vocetur sine patre et sine matre, ib.
 Ipsi sacerdotium quale, ib.
 Panem et vinum obtulit in sacrificium, quo facto Eucharistiæ sacramentum obumbravit, ib.
 Melchisedech in multis figura Christi, ib.
 Non dedit decimas Abraham, sed Abraham ipsi, ib.

Fuit non solum sacerdos, sed et supremus sacerdos, ib.
 Ejus sacerdotium non tam fuit per Christum ablatum, quam ad perfectiorem statum elevatum, ib.

MERITUM, MERERI, MERITUM CHRISTI.

Plures significationes hujus vocis, d. 10, s. 8.
 Meritum non distinguitur realiter a quantitate meriti, et quomodo hæc mutuo se habeant, d. 4, s. 4.
 Ut sit æquale præmio, non requiritur æqualitas physica inter res quæ sunt meritum et præmium, sed sufficit æqualitas proportionis, ib.
 Christus sufficiens fuit ad merendum de condigno unionem hypostaticam, et determinationem liberam voluntatis divinæ ad aliquem effectum, ib.
 Imo hoc posterius potest cadere sub meritum puræ creaturæ, ib.
 Increatum bonum quatenus in se est absolute, sub nullius meritum cadere potest; secus quatenus libere communicabile, ib.
 Meritum in quo differat a satisfactione, s. 6.
 Meritum de congruo quomodo reperitur in contritione, s. 10.
 Meritum necessario est ante præmium, saltem prioritate naturæ, d. 44, s. 1.
 Interdum vero solum antecedit in præscientia, d. 10, s. 3.
 Meritoria causa participat aliquo modo rationem causæ efficientis saltem moralis, d. 10, s. 3.
 Et cum finali in quo conveniat, s. 4.
 Meriti principium cadere sub meritum est impossibile, quod late explicatur, ib.
 Merita futura quomodo esse possint causa præmii ante collati, ib.
 Meruit Christus continuationem incarnationis, et partium per nutritionem accedentium assumptionem, ib.
 Et ut unio hypostatica iterum atque iterum poneretur in Eucharistia, s. 5.
 Mereri alteri de condigno primam gratiam non potest purus homo, ib.
 Meritum qua ratione ab impetratione differat, s. 6.
 Meritum de condigno quid requirat, s. 5.
 Meritum de congruo non est sine gratia Dei et Christi; fundatur enim in illa, s. 6.
 Meriti de condigno et congruo essentiæ et differentiae ab invicem, ib.
 Actus meritorius debet esse liber, honestus, proportionatus, et condignus præmio, d. 39, s. 1.
 Hæc conditiones ad meritum in operibus Christi qualiter fuerint, ib.
 Persona quæ meretur, debet esse grata et viatrix, ib.
 Meriti valor non solum ex honestate actus, sed ex sanctitate personæ operantis pendet, ib.
 Ad meritum de justitia necessario requiritur pactum ex parte Dei sub conditione operis, ib.; quæ nihil ei derogat, ib.
 Meritum est actus cui merces ex justitia in prædicta promissione fundata debetur, ib.
 Estque formaliter in actibus a voluntate elicitis, in imperatis vero solum per extrinsecam denominationem, s. 2.
 In animabus purgatorii et beatis non reperitur, s. 3.
 Omne meritum de condigno fundatur in cognitione supernaturali, d. 40, s. 2.

Meritum beatitudinis non esse simul cum ipsa beatitudine qualiter intelligatur, ib.
 Meritum ad genus causæ dispositivæ revocatur, ib.
 Sub meritum id cadit, quod Deus conferre, et non conferre potest, ib.
 Ad merendum aliquid, non est necesse ut homo ex propria intentione ordinet opus ad tale præmium, ib.
 Merita nostra sunt dona Dei et Christi, diversa tamen ratione, d. 41, s. 3.
 Meritum unius non potest esse meritum alterius, quamvis uni possit dari præmium ob meritum alterius, ib.
 Meritum non potest in suo genere allicere voluntatem, si solum ut possibile, vel ut futurum sub conditione præcognoscatur, s. 4.
 Christus potuit de potentia absoluta non mereri, secus de ordinaria, d. 39, s. 1.

MERITUM CHRISTI.

Meritum Christi, imo et quilibet ejus actus, fuit sufficiens ad quodlibet præmium creatum et increatum, divisive, imo et collective sumptum, d. 4, s. 4.
 Mereri potuit Christus per diversos actus omnia præmia infinita, collective sumpta, ib.
 Mereri potuit uno actu totum quod pluribus, et actu remisso totum quod intenso, ib.
 Non potuit Christus mereri aliquid impossibile, ib.
 Meritum Christi ut est in actu, semper refertur ad finitum præmium, ib.
 Meruit Christus Angelis gratiam et gloriam, quibus remissionem culpæ aut poenæ non meruit, ib.
 Plus meruit Christus toto vitæ tempore, quam unico instante, ib.
 Non tamen plus quam Deus possit præmiare, ib.
 Meruit Christus per actum amoris Dei a charitate elicitem, et a beatifico distinctum, d. 39, s. 2.
 Et per actum charitatis proximorum, reliquosque tam virtutum infusarum, quam liberorum suæ voluntatis, ib.
 Mereri potuit præmium supernaturale naturalibus actibus, et quomodo, ib.
 Sola unio hypostatica sufficeret illi ad merendum de condigno, s. 3.
 Incipit mereri intrinsece a primo instante incarnationis, d. 49, s. 2.
 Quod usque ad instans mortis, qui fuit terminus meriti ejus continuavit, ib.
 Potuit mereri suam gratiam et gloriam in instante suæ conceptionis per opus prius natura antecedens, sed de facto non meruit, d. 40, s. 1.
 Nec lumen gloriæ, nec alios habitus infusos, ib.
 Non potuit mereri primum suum actuum meritorium, nec necessaria ad illum, s. 2.
 Nec suos actus ut ab illius humana voluntate procedebant, nec infinitum valorem quem ab unione habebant, ib.
 Nec suam impeccabilitatem, aut habitus scientiarum et virtutum moralium acquiratarum, nec naturalia bona, per se loquendo, ib.
 Nec titulum supremi domini, qui proprius est Dei, sed quem in humanitate assumpsit, nec dominium radicale quod habuit ab instanti suæ conceptionis, s. 3.
 Meruit omnes actus supernaturales quos post primum meritorium habuit, quatenus sunt dona Dei, s. 2.
 Et gloriam, resurrectionem, et dotes sui corporis gloriosi, triumphum ascensionis, et exaltationem

sui nominis, testimonia quæ de ejus divinitate sunt in Evangelio, dominium in universum orbem, ib.
 Judiciariam etiam potestatem, ib.
 Homines omnibus meruit remissionem omnium peccatorum, et gratiam et gloriam quoad sufficientiam, non quoad efficaciam, et prædestinatis prædestinationem, d. 41, s. 4.
 Aliquibus etiam specialia dona, quibus infallibilitet merita applicarentur, s. 2.
 Omnibus autem adultis dispositiones omnes ad gratiam, ib.
 Et remissionem poenæ temporalis, etiam quæ datur per satisfactiones hominum, s. 3.
 Merita Christi duobus modis nobis applicantur, s. 1.
 Applicatio eorum per sacramenta ex meritis Christi, s. 2.
 Nullum meritum fuisse Christo, quod non spectaverit ad nostram redemptionem, quo sensu verum, ib.
 Hæc merita solum in præscientia Dei antecesserunt gratiam antiquorum Patrum, ib.
 Christi meritum qualiter influat in nostra, explicatur, s. 3.
 Christi meritum et nostra satisfactio quomodo inter se concurrant sine alterius imperfectione vel redundantia, ib.
 Merita Christi respondentia actibus amoris Dei et proximi, prævisa fuere ante electionem prædestinatorum, s. 4.
 Angelis gratia et gloria data est propter merita Christi prævisa.

MESSIAS.

Quid, et unde, et cur sic dicatur, et cur a Jacob Sileth nominetur d. 1, s. 1.
 Messiae veri appellatio qualis sit, s. 2.
 Jam venisse (quod omnibus Christianis compertum est) ex sacra Scriptura demonstratur contra Judæos, Præfat.
 Cunctis gentibus desideratus, d. 1, s. 3.
 Qualis promissus, et qualia bona orbi attulerit, s. 4.
 Messiam temporalem regem adhuc sperant Judæi, ib.
 Verum Deum, et hominem futurum ex sacra Scriptura ostenditur, ib.

MIRACULA, MIRACULA CHRISTI.

Miraculum est opus insolitum et supra vires naturæ, d. 31, s. 2.
 Miracula Christus per humanitatem operatus, ib.
 Eis debuit suam fidem confirmare, et qua ratione incarnationem esse factam ostendant, d. 3, s. 2.
 Ea ut vera tam Angeli boni quam mali evidenter cognoverunt; potuerunt etiam evidenter homines cognoscere qui viderunt; qui autem non viderunt; quomodo, d. 31, s. 2.
 Miraculorum virtus in Christo fuit permanenter per modum habitus a primo instante incarnationis, ut proprietas unionem consequens, ib.
 Quam nunquam deinde amisit, imo etiam post ascensionem habet usum ejus, ib.
 Hæc virtus non est qualitas, motus, vel aliquid aliud humanitati superadditum, sed potentia obedientialis activa, s. 5.
 Objectum huius potestatis quale, s. 9.
 Ad effectus loco distantes hæc virtus extenditur, s. 8.
 Humanitas est effectrix miraculorum, estque eadem operatio ejus ut instrumenti, et Dei, ut principalis agentis, s. 3.

Miracula semper Christus operatus est per aliquam actionem humanitatis, s. 9.
Non habuit potestatem ad omnia miracula possible, d. 37, s. 4.

MODUS.

In quo formaliter ratio modi consistat, d. 13, s. 4.
Differentia inter modum rei et rem, d. 8, s. 3.
Non potest suppleri per realitatem distinctam, nec modificare rem aliam etiam de potentia Dei absoluta, s. 4.
Non potest localiter a re separari, d. 13, s. 4.
Modus spiritualis ex intrinseca ratione dicere potest ordinem ad rem materialem, d. 31, s. 6.
Supponit ordine naturæ rem cuius est modus, præsertim si sit extraneus, d. 36, s. 1.

MONARCHIA.

Romanorum quando cœpit, d. 1, s. 2.
Græcorum quot annis duraverit, ib.
Quot monarchia Persarum, ib.

MORBUS, ET MORBUS IN CHRISTO.

Morbus in quo consistat, d. 32, s. 3.
Christus morbum non assumpsit, nec in illum incidit: potuisset tamen incidere, si ad summam usque ætatem perveniret, ib.

MORS.

Mortem Deum non fecisse qualiter intelligendum, d. 5, s. 3.
Mortem Adæ et posteriorum ejus non prius Deus vidit quam peccatum, ib.
Christus per mortem suam (quam quoad omnes circumstantias prædefinitam verisimilius est) sibi aliquid meruit, tamen non dicitur pro se mortuus, d. 42, s. 2.
Mors pœna peccati, d. 5, s. 3.

MOYSES.

Quo sensu Dei et hominum mediator, d. 56, s. 3.

MUNDI.

Duratio per sex ætates in universum distribui solet, d. 6, s. 1.
Quid unaque duraverit, ib.

N

NATURA, NATURA DIVINA, HUMANA.

Naturæ ordo et gratiæ quomodo differant, d. 10, s. 6.
Natura unde dicatur, et quid sit, d. 6, s. 2.
Naturæ qualiter conveniat per se existere, d. 11, s. 3.
Natura et res naturales, quot modis dicantur, d. 9, s. 2.
Cum duæ naturæ uniuntur in unica subsistentia personali, ex eis resultat una persona, d. 6, s. 2.
Natura substantialis, licet naturaliter esse non possit sine subsistentia, non tamen ab illa nisi ut a consequente conditione pendet, d. 8, s. 1.
Natura dicitur constituere personam constitutione essentiali, non personali, d. 11, s. 5.
Si eadem a tribus divinis personis assumeretur, necessario essent tres uniones, d. 13, s. 2.
Communis natura assumi non potest, sicut nec subsistens, nisi propria personalitate privetur, s. 4.
Una natura de alia in abstracto prædicari non potest, d. 35, s. 2.

Natura creata potest esse simul in pluribus personis extrinsecis, secus in una propria et alia extranea, d. 14, s. 1.

Natura divina existit per suum esse absolutum, in quo nihil est quod illam reddat incommunicabilem, d. 11, s. 2.

A sua suppositalitate ratione tantum distinguitur, d. 36, s. 1.

Cur tribus relationibus terminetur, d. 21, s. 2.

Non est genita, sed per generationem accepta, d. 11, s. 5.

Subtractis per intellectum proprietatibus personalibus, potuit Deus ex vi suæ subsistentiæ naturam creatam assumere; secus si non subsisteret, n. 12, s. 2.

Natura divina ex sua ratione postulat tria supposita, et qualiter in illis simul sit, ib.

Nullatenus potest informare intellectum creatum, licet ei possit uniri per modum speciei intelligibilis, d. 22, s. 2.

Naturam divinam esse incarnatam qui Patres dixerunt, d. 11, s. 5.

Naturam humanam Deum assumere convenientissimum, d. 4, s. 2.

Per peccatum facta est apta materia, ut in ea Deus justitiam suam simul cum misericordia patefaceret, s. 12.

Inter naturam humanam et divinam Christi, nulla intervenit relatio realis unionis, d. 8, s. 3; bene tamen rationis, ib.

Utriusque naturæ proprietates manserunt in Christo distinctæ, d. 35, s. 2.

Naturam irrationalem uniri hypostatice Deo non implicat, secus ipsum videre, d. 14, s. 2.

Licet non sit in illa, extrinseca congruentia ad hanc unionem, non est tamen in ejus assumptione indecentia, s. 3.

NESTORIUS.

Nestorii error qui fuerit, d. 6, s. 2.

Nestorii sequaces qui fuerint, s. 3.

Terminum incarnationis substantiam esse negare debuit, s. 1.

Ejus error ex professo confutatur, s. 2.

Qualiter in Christo unam tantum voluntatem posuerit, d. 36, s. 2.

NOMEN.

Nomina nova novis rebus imponenda, Præfat.

Nomina abstracta significant in Scriptura perfectionem rei cui attribuuntur, d. 4, s. 6.

Novati error qui fuerit, s. 8.

O

OBEDIENTIA.

Obedientia et religio est ad alterum, sicut et justitia, d. 4, s. 5.

OBLATIO.

Oblatio Christi ut ab ipso procedebat, habebat infinitum valorem simpliciter, non ut procedebat a B. Virgine vel sacerdote.

Oblatio Christi non fuit infinita simpliciter in ratione pretii ex sola re oblata, ib.

OMNIPOTENTIA.

Omnipotentia Dei simpliciter nec fuit communicata,

nec potuit communicari humanitati Christi, et qualiter Patres de hoc loquentes intelligendi, d. 31, s. 1.

Ad omnipotentiam Dei duo requiruntur, et quæ illa, ib.

Ad omnipotentiam Dei pertinet ut possit uti creatura sua ad omnem effectum non involventem contradictionem, d. 10, s. 4.

Deus formaliter est activus per omnipotentiam suam, d. 31, s. 6.

OPUS, OPERATIO CHRISTI.

Opus sanctioris personæ, cæteris paribus, majoris valoris, d. 4, s. 4.

Operis dignitas major est a persona operante, quam ab ea ad quam dirigitur, ib.

Ad opus satisfactorium non est necesse, ut alter acceptet, vel acceptare teneatur, s. 5.

Opera bona moralia, meritoria sunt de condigno supernaturalis gloriæ, d. 29, s. 4.

Quo modo sit intelligendum rem esse propter suam operationem, d. 4, s. 8.

Opera bona moralia hominis in puris naturalibus, licet habeant proportionem cum naturali beatitudine, sed non propriam rationem meriti, d. 38, s. 5.

Opera Christi sunt infiniti valoris ad merendum et satisfaciendum, s. 4.

Non tamen quia a voluntate divina proficiscebantur, ib.

Neque a personalitate, vel ut per se ipsam influente immediate in ipsum actum, ib.

Vel ut ratione a divinitate præcisa, s. 6.

Nec quia physice uniantur Verbo divino, s. 4.

Neque ab aliqua creata virtute speciali, s. 5.

Sed ex parte personæ præcise, ut operans est, et unionis mediate ad ipsam, nec non materiæ circa quam versabantur, s. 4.

In operibus Christi non est compositio ex actu voluntatis humanæ divinæ, ib.

In ratione meriti, satisfactionis et sacrificii magnum valorem habuerunt ex re oblata, non tamen infinitum, licet ipsa infinita sit, ib.

Inæqualia fuere in propria bonitate intrinseca, æqualia in valore utpote infinita, ib.

Sufficerent ad solvendum omne debitum, etiamsi infinitis titulis deberetur, et ad merendam incarnationem, d. 10, s. 4.

Operationem unam in Christo reperiri tribus modis intelligi potest, d. 38, s. 5.

Omnis operatio humanitatis Christi fuit humana, d. 38, s. 5.

Operatio humana una tantum in Christo dupliciter intelligi potest, d. 39, s. 1.

Operationes, quæ in nobis sunt naturales, sunt etiam naturales in Christo, licet ejus voluntati subjectæ, ib.

Opera Christi ordinata sunt ad satisfaciendum pro nobis, sed non sine nobis, d. 4, s. 3.

In Christo cur sint duæ operationes, et unum tantum esse, d. 36, s. 2.

ORATIO. ORATIO CHRISTI.

Oratio, ut est actus religionis, est quædam adoratio, d. 51, s. 2.

Est actus inferioris deprecantis auxilium superioris, d. 44, s. 2.

Generali significatione omnem actum interiorem,

quo anima elevatur in Deum significat, quidque magis stricte, d. 45, s. 1.

Oratio mentalis dicit aliquid pertinens ad intellectum, et aliquid ad voluntatem, ib.

Non solum pro bono communi, sed pro particulari fundi potest, d. 44, s. 2.

Qualiter Christum orare possumus ut pro nobis oret in cœlo, d. 45, s. 2.

Habet efficaciam ex Christo, non minus quam meritum, nec sine ejus gratia potest aliquid impetrare, d. 10, s. 6.

Si Christus esset tantum Deus, orare non posset, d. 44, s. 2.

Christus per contemplationem beatam oravit, ib.

Fuit illa necessaria mentalis oratio propter se; vocalis secus, ib.

Omnis oratio Christi ex absoluta voluntate profecta, exaudita est, non quæ ex velleitate, d. 45, s. 1.

Quæ Christus sciebat non futura, nunquam absolute orando a Deo petit, d. 44, s. 2.

Christus simpliciter non indiguit oratione, ut quæcunque vellet fieret; secus ex dispositione Providentiæ, d. 45, s. 1.

Christus non in omni sua oratione sui est oblitus, d. 40, s. 3.

In cœlo semper pro nobis interpretative orat, imo interdum aperta et expressa voluntatis suæ repræsentatione, d. 45, s. 2.

ORDO.

Ordo naturæ supponitur ordini gratiæ, non tamen res omnes utriusque ordinis inter se hunc ordinem servant, d. 5, s. 1.

Ordo gratiæ supponit naturam in executione, non in intentione, ib.

Ordo prioris et posterioris in intellectu divino et voluntate unde sumendus, ib.

Unde inter scientiam visionis, et voluntatem Dei, s. 2.

Unde inter res quarum prioritatis in Deo non est fundamentum, s. 1.

Ordo duplex, intentionis et executionis, et qualiter in divina voluntate distinguantur, ib.

Ordo prioris et posterioris in scientia visionis, s. 2.

Ordo unionis hypostatice non supponit ordinem gratiæ, et qualiter ad utrumque se habeat ordo naturæ, ib.

Ordo naturæ solum est inter causam et effectum.

P

PASSIO CHRISTI.

Quare illi specialiter tribuatur nostra redemptio, d. 4, s. 2.

Non omnes species passionum Christus assumpsit, ib.

Passiones sensibiles fuerunt in Christo, seclusis imperfectionibus, unde melius *propassiones* dicuntur, d. 34, s. 3.

Ad undecim capita revocantur, ib.

Christus qua ratione passiones superasse dicatur, s. 2.

PATER ÆTERNUS.

Pater æternus non nisi unam personam generare potest, d. 13, s. 2.

Est unum principium Filii et Spiritus Sancti, quamvis habeat plures relationes, ib.